

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobce: X., narozený dne X.
zastoupený advokátkou Mgr. Azrou Drozdek
sídlem Dlouhá 705/16, 110 00 Praha 1

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 11. 2024, č. j.: MV-151792-4/SO-2024

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 25. 11. 2024, č. j.: MV-151792-4/SO-2024, jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s.ř.“), zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 26. 8. 2024, č. j.: OAM-08448-19/DP-2024, kterým byla podle ust. § 46 odst. 5 ve spojení s ust. § 56 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně

některých zákonů (dále jen „z.p.c.“), zamítnuta žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě namítal, že napadené rozhodnutí je v rozporu s ust. § 2 odst. 1, 3, 4 s.ř., § 3 s.ř., § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. a) z.p.c., jakož i s § 46 odst. 5 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. h) z.p.c. Závěry o možném zneužití pobytového oprávnění jsou spekulativní a není pro ně opora ve spisovém materiálu. Pro aplikaci čl. 20 odst. 2 písm. f) směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2016/801 ze dne 11. 5. 2016 o podmínkách vstupu a pobytu státních příslušníků třetích zemí za účelem výzkumu, studia, stáže, dobrovolnické služby, programů výměnných pobytů žáků či vzdělávacích projektů a činnosti au-pair (dále jen „směrnice“) podle rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 3. 9. 2024, č. j.: 31 A 35/2023-44, s odkazem na stanovisko generálního advokáta ze dne 16. 11. 2023 ve věci *Perle* nepostačuje pouze stručné či obecné odpovídání na otázky zastupitelského úřadu.
3. Žalobce byl při pohovoru a výsledku obeznámen s organizací jazykového kurzu, navíc dopředu absolvoval X. Věděl, kde se nachází vysoká škola, o niž jeví zájem, znal průběh přijímacího řízení a pojem nostrifikace, vyjádřil se i ke svým plánům do budoucna v zemi původu. Ačkoli náleží prověřování studijních předpokladů uchazečů o vysokoškolské studium do samosprávné působnosti veřejných vysokých škol, prvostupňový orgán se ujal role examinátora, když kladl otázky na způsoby zadání funkcí, zaměření lineární algebry, vzorec výpočtu obsahu kruhu a ukládal příklady k výpočtu. Žalobce byl schopen odpovědět na většinu otázek, stejně tak dokázal podat odpovědi k otázkám týkajícím se přímo budoucího oboru na vysoké škole. Prvostupňový orgán a žalovaná zvolily netransparentní proces hodnocení znalostí a motivace žalobce ke studiu, když tvrdily, že se jen naučil nazpaměť správné odpovědi. Rovněž není zřejmé, proč by žalobce měl vysvětlit, proč chce studovat právě v České republice. Žalobci nebyly kladeny žádné doplňující dotazy vedoucí ke konkrétnějším odpovědím a nebyl vyzván ani k doplnění informací či listin.
4. Zjištěný skutkový stav nelze považovat za dostatečný pro závěr, že cílem ani hlavním účelem žalobcova pobytu nebude studium na vysoké škole. Žalobce usiluje o pobytové oprávnění za účelem studia, nikoliv o vydání zaměstnanecké karty, proto se ho netýká odkaz na „kvóty“ pracovní migrace ze země původu. Závěrem navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k novému projednání a rozhodnutí.

III. Vyjádření žalované

5. Žalovaná se k žalobě vyjádřila, když plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť se žalobní námitky shodují s námitkami uvedenými v odvolání. Na žalobcovu věc analogicky dopadají závěry usnesení Ústavního soudu ze dne 13. 6. 2013, sp. zn.: II. ÚS 1149/13, podle nichž mohou být i dostatečně podložené obavy důvodem způsobilým k neudělení víza, je-li rozhodování Komise imanentní jistá míra abstrakce a obecnosti. Žalobce nebyl řádně seznámen s účelem pobytu na území, uváděl rozporuplné a nelogické informace, nedokázal prezentovat motivaci k účelu pobytu ani přínos budoucího studia. O jím vybraný obor X. se blíže nezajímal, jinak by musel vědět, že žádný z předmětů nesouvisí s X., jehož zákonitosti chce pochopit. Odpovídal neurčitě či nesprávně na jednoduché otázky prověřující jak středoškolské znalosti matematiky, tak odborné znalosti z oboru. Žalobce ani po X. příliš neovládal anglický jazyk, proč se nedá předpokládat, že se za

necelý rok naučí český jazyk tím způsobem, aby v něm byl schopen studovat na vysoké škole. Nesrovnalosti v žalobcových tvrzeních představovaly dostatečně závažné a objektivní důvody k domněnce, že žalobce nemá v úmyslu studovat a povolení k pobytu hodlá zneužít k odlišnému účelu. Právo pobývat na území za účelem studia mají mít jen takoví cizinci, kteří mají v úmyslu skutečně a vážně studovat. Žalovaná navrhla žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

IV. Obsah správního spisu

6. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce dne 27. 3. 2024 podal žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Mělo se jednat o přípravný jazykový kurz českého jazyka pro cizince organizovaný X., po jehož absolvování a úspěšném přijímacím řízení by mohl nastoupit X.
7. Při pohovoru na Velvyslanectví České republiky v Hanoji dne 27. 3. 2024 žalobce sdělil, že bude studovat X. Chce pochopit zákonitosti X., v České republice je lepší vzdělávací systém než v zemi původu. Na internetu našel jen X., nedokázal však uvést, z jakých předmětů bude skládat přijímací zkoušky ani jak bude jeho studium zakončeno.
8. Při výslechu na Velvyslanectví České republiky v Hanoji dne 17. 7. 2024 žalobce uvedl, že studenti ve Vietnamu nemohou po ukončení školy najít vhodnou práci. Bude-li studovat v zahraničí, získá prestižnější diplom, s nímž bude mít větší šance uspět na trhu práce ve Vietnamu. Anglicky se domluví na základní úrovni, angličtinu se učil X. Vysoká škola, na níž chce studovat, se nachází v X. Žádná přijímací zkouška se neskládá, pouze se odevzdá X. a doklad o vykonání zkoušky z českého jazyka. Žalobce nevěděl, co je to diplomová práce a kreditový systém. Dále neznal odpovědi na otázky, jakými způsoby lze zadat funkci, k čemu tato zadání slouží a z jakých důvodů se používají. U hodnoty pí nedokázal říci, k čemu se využívá, rovněž nevěděl, jak se vypočítá obsah kruhu, čím se zabývá lineární algebra, podrobnější obsah pojmu „X.“ a nesdělil žádné teorie X.; nespočítal rovněž triviální matematický příklad.
9. Dne 22. 7. 2024 bylo zástupci žalobce doručeno vyrozumění o možnosti seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, č. j.: OAM-08448-16/DP-2024. Zástupce žalobce této možnosti nevyužil ve stanovené desetidenní lhůtě ani po jejím uplynutí.
10. Následně prvostupňový orgán vydal rozhodnutí ze dne 26. 8. 2024, č. j.: OAM-08448-19/DP-2024, kterým byla žádost zamítnuta podle ust. § 46 odst. 5 ve spojení s ust. § 56 odst. 1 písm. h) z.p.c. Jak je uvedeno v odůvodnění, žalobcova žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia je nevěrohodná. Prvostupňový orgán k tomuto závěru dospěl na základě závažných a objektivních důvodů vyplývajících z doložených dokladů, z provedeného pohovoru a následného výslechu, kdy bylo zjištěno, že žalobce není schopen dostatečně ozřejmit motivaci ke studiu v České republice, neprokázal znalost bazálních pojmů ani znalosti z předchozího studia na úrovni základní školy. Deklarované studium představuje zástupný důvod, aby žalobce mohl legálně přicestovat na území a pobývat zde za jiným účelem.
11. Žalobce se proti prvostupňovému rozhodnutí odvolal, odvolací námitky se překrývají s žalobními body; žalobce nesouhlasil s tvrzením, že hodlá pobytové oprávnění zneužít k jinému účelu, než je uveden v žádosti. Při výslechu odpovídal na otázky týkající se jak studia v kurzu, tak navazujícího studia na vysoké škole. Nebylo prokázáno, že by nedisponoval dostatečnou motivací ke studiu na území ani dostatečnou znalostí a přehledem

o něm. Prvostupňový orgán rovněž neprokázal, že žalobce nemá dostatečné znalosti, studijní předpoklady a dovednosti pro studium na vysoké škole. Byl dotazován na látku vysokoškolského studia, jejíž znalosti by chtěl získat právě studiem na vysoké škole, přesto definoval pojmy z oboru X.

12. Následně vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí ze dne 25. 11. 2024.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

13. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas účastníci ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.
15. Podle ust. § 46 odst. 5 z.p.c. *pro povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území (§ 42d) platí obdobně odstavec 1 věta druhá a § 37, § 55, § 56 odst. 1 písm. a) až c), e), g), h), l) a m), § 56 odst. 2 písm. a) a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Před vydáním rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání nebo prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území podle § 42d nebo rozhodnutí o zrušení platnosti tohoto povolení ministerstvo posoudí přiměřenost dopadů tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*
16. Podle ust. § 56 odst. 1 písm. h) z.p.c. *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže jsou zjištěny skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec po skončení pobytu stanoveného dlouhodobým vízem neopustí území nebo že dlouhodobé vízum hodlá zneužít k jinému účelu, než je uveden v žádosti o udělení dlouhodobého víza.*
17. Podle ust. čl. 20 odst. 2 písm. f) směrnice členské státy *mohou žádost zamítnout, pokud členský stát má důkazy nebo závažné a objektivní důvody k domněnce, že státní příslušník třetí země by v zemi pobýval za jiným účelem, než pro který žádá o přijetí.*
18. Soud předně uvádí, že napadené rozhodnutí neshledal nepřezkoumatelným ani nedostatečně odůvodněným. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou, která souvisí s nedodržením požadavků kladených procesním právním předpisem na výrok a odůvodnění rozhodnutí. Ty jsou upraveny především v ust. § 68 odst. 2, 3 a § 90 s.ř. S nepřezkoumatelností je spojena i otázka, zda se správní orgán zabýval veškerými skutečnostmi rozhodnými pro posouzení věci. Rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné tehdy, není-li zřejmé, z jakých skutkových závěrů žalovaný vycházel, z jakých podkladů rozhodnutí tyto skutkové závěry učinil a jakými úvahami se řídil při hodnocení podkladů (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j.: 6 Ads 87/2006-36). Z tohoto hlediska působí nepřezkoumatelnost rozhodnutí, pakliže správní orgán v rozhodnutí neuvede podklady rozhodnutí, z nichž dovedl skutkové závěry (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j.: 4 Azs 55/2003-51), či jestliže nevypořádal rozpory mezi shromážděnými podklady, tzn. nevysvětlil, proč upřednostnil podklady svědčící o určitém skutkovém závěru na úkor podkladů svědčících o odlišném skutkovém závěru (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j.: 5 A 48/2001-47). Nepřezkoumatelnost zakládají též nedostatky spočívající v tom, že není zřejmé, jakou právní normu (popř. jaký právní

předpis a v jakém časovém znění) správní orgán na věc aplikoval, jak tuto právní normu vyložil a z jakých důvodů má za to, že s ohledem na skutkové okolnosti daného případu na něj lze tuto normu aplikovat. Žádné pochybení ve vyjmenovaných aspektech nepřezkoumatelnosti přitom napadené rozhodnutí nezatěžuje.

19. Důvod zamítnutí žádosti o pobytové oprávnění podle ust. § 56 odst. 1 písm. h) z.p.c. odpovídá ust. čl. 20 odst. 2 písm. f) směrnice. V návaznosti na ust. čl. 20 odst. 2 písm. f) směrnice jsou příslušné státní orgány oprávněny zkoumat, zda žadatel o pobytové oprávnění nemá v úmyslu zneužít pobytové oprávnění k jinému než v žádosti deklarovanému účelu. Dle směrnice může být žádost o pobytové oprávnění zamítnuta, pokud správní orgány mají k dispozici důkazy nebo závažné a objektivní důvody směřující k domněnce, že by státní příslušník třetí země v zemi pobýval za jiným účelem, než pro který žádá o přijetí. Rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 29. 7. 2024 ve věci *Perle*, C-14/23, potvrzuje, že příslušné orgány členských států jsou oprávněny ověřovat i skutečný záměr žadatele studovat.
20. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 11. 2024, č. j.: 6 Azs 38/2024-28, pokud je ve smyslu ust. čl. 20 odst. 2 písm. f) žádost o udělení pobytového oprávnění zamítána z důvodu spočívajícího ve zneužití pobytového povolení, důkazní břemeno nese správní orgán (srov. např. rozsudek Soudního dvora EU ze dne 14. 1. 2021, *The International Protection Appeals Tribunal a další*, C-322/19 a C-385/19). V žádném případě nelze argumentovat odchýlením se od zásady materiální pravdy a důkazním břemenem žadatele. Judikatura Soudního dvora EU vyžaduje, aby příslušný orgán podložil svůj závěr o zneužití souhrnem objektivních skutečností, ze kterých vyplývá, že i přes formální dodržení podmínek stanovených unijní právní úpravou nebylo dosaženo cíle sledovaného touto právní úpravou, a subjektivním prvkem spočívajícím v záměru získat výhodu vyplývající z unijní právní úpravy umělým vytvořením podmínek vyžadovaných pro získání této výhody (rozsudek ze dne 14. 1. 2021, *The International Protection Appeals Tribunal a další*, C-322/19 a C-385/19). Má-li být zamítnutí žádosti o pobytové oprávnění za účelem studia odůvodněno jeho zneužitím, příslušný orgán musí rozhodnutí opřít o důkazy či souhrn závažných, nikoli podružných indicií, že deklarovaný účel pobytu není účelem skutečným. Správní orgány ovšem nejsou při zamítnutí žádosti z důvodu dle ust. § 56 odst. 1 písm. h) z.p.c., resp. čl. 20 odst. 2 písm. f) směrnice, povinny dokázat, za jakým konkrétním účelem hodlá cizinec pobytové oprávnění zneužít.
21. Objektivní a závažné důvody k domněnce, že deklarovaný účel pobytu je jen formální zástěrkou pro skutečný účel, mohou vyplynout z pohovoru s žadatelem. Právě posouzení závěrů pohovoru provedeného s žalobcem je stěžejní pro rozhodnutí v posuzované věci. Zatímco žalobce je přesvědčen, že pohovorem byl prokázán jeho skutečný a vážný zájem o studium X., žalovaná vyhodnotila odpovědi žalobce jako nepřesvědčivé ve vztahu k deklarovanému účelu pobytu.
22. K závěru o zneužití pobytu za jiným účelem může vést kumulace řady dílčích, avšak závažných indicií – cizinec nezná buď vůbec nebo na potřebné úrovni jazyk, v němž bude studium realizováno, není schopen uvěřitelně popsat svou motivaci ke studiu, nezná podrobně podmínky a průběh studia, nezaplatil poplatky za studium, neví, proč si vybral ke studiu Českou republiku, nezná praktické podmínky života v České republice apod. (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 11. 2024, č. j.: 34 A 15/2024 – 37, či ze dne 29. 1. 2024, č. j.: 55 A 50/2022 - 43). Žalobce dle správních orgánů věrohodně neobjasnil svůj záměr absolvovat studium, neprokázal hlubší znalost obsahu a okolností plánovaného

vzdělávání ani nedokázal přesvědčivě objasnit volbu daného studijního programu, vysoké školy a studia v České republice.

23. Žalobce při pohovoru na Zastupitelském úřadu v Hanoji dne 27. 3. 2024 neodpověděl na základní otázky, když nedokázal specifikovat X., nebyl mu znám průběh přijímacího řízení a identifikoval jediný předmět vyučovaný v prvním ročníku vysoké školy (X.). O zájmu o studium nesvědčí ani žalobcovo tvrzení, že si neopatřil informace, jakým způsobem bude jeho studium ukončeno (nevěděl, co je diplomová práce ani kreditový systém). Dále žalobce nevysvětlil, proč zvolil obecnější obor „X.“, chtěli-li se specializovat na X., což je jinak samostatný obor vysokoškolského studia. Správní orgány přitom na základě seznamu předmětů upozorňovaly na absenci souvislosti mezi oborem „X.“ a problematikou X. (zabývá-li se X. jen několik předmětů a ještě dílčím způsobem, nijak to závěry správních orgánů nezpochybňuje; ostatně v žalobě uváděný odkaz na X. neobstojí, neboť žalobce během výsledku sdělil, že neví, co se v daném předmětu dozví, nemohl tak být motivován X. kvůli němu). Zastupitelský úřad jinak položil žalobci dostatečné množství dotazů, kdy žalobce získal prostor a příležitost sdělit veškeré relevantní informace ke své motivaci.
24. Při výsledku dne 17. 7. 2024 byly na Zastupitelském úřadu v Hanoji žalobci rovněž kladeny vědomostní dotazy, čímž správní orgán vhodně předešel obecnému výstupu, který by souvisel jen se základními tvrzeními o oblastech uplatnění absolventa či školském systému v České republice. Žalobce tvrdil, že X., přičemž otázky z tohoto předmětu (přitom jedním ze studijních předmětů je i X., jak soud dodává na okraj) na s. 6 a 7 protokolu včetně početní úlohy se jeví jako zcela bazální. Žalobce je neuměl správně zodpovědět s výjimkou sdělení hodnoty konstanty π . Zde soud naopak shledal nevhodným dotaz, kdo žalobci řekl, aby se hodnotu naučil nazpaměť. Jde-li pak o otázky na s. 7 protokolu týkající se přímo X., nelze se ztotožnit s názorem žalobce, že by měl těmito znalostmi disponovat až při samotném studiu. Je zcela namístě, aby uchazeč o studium na vysoké škole měl alespoň rámcovou představu, co bude tvořit jeho obsah.
25. Prvostupňový orgán na s. 5 – 6 svého rozhodnutí a žalovaná na s. 8 – 9 napadeného rozhodnutí správně vyhodnotily obsah pohovoru i výsledku coby důkaz, který vede k domněnce o zneužití pobytu za jiným než studijním účelem. V řízení před správními orgány byl dostatečně zjištěn skutkový stav stran domněnky, že cílem ani hlavním účelem pobytu žalobce nebude studium na vysoké škole, která je uvedena v jeho žádosti. Soud nesouhlasí s žalobním tvrzením o ujímání se role examinátora ze strany prvostupňového orgánu, neboť žalobci bylo dne 17. 7. 2024 položeno jen pět základních otázek z X., poté dostal ještě čtyři rovněž bazální dotazy z X. Žalobce neskládal žádný test a nedokázal správně odpovědět ani na polovinu z těchto otázek; zároveň, mají-li správní orgány dostatečně ověřit, že deklarovaný účel pobytu není skutečný, je třeba k podobným dotazům přistoupit.
26. Jak bylo výše zmíněno, správní orgány nejsou při závěru o aplikaci ust. § 56 odst. 1 písm. h) z.p.c., resp. ust. čl. 20 odst. 2 písm. f) směrnice, povinny se zabývat tím, za jakým konkrétním účelem hodlá cizinec pobytové oprávnění zneužít. Jeví se proto zavádějící úvaha o stanovení maximálního počtu žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze podat na Zastupitelském úřadu v Hanoji v návaznosti na nařízení vlády č. 220/2019 Sb.
27. Nicméně, argumentoval-li žalobce (na základě napadeného rozhodnutí) kvótami na zaměstnanecké karty, je namístě upozornit na aktuální judikaturu k podávání žádostí o zaměstnanecké karty vietnamskými občany přímo v České republice (poté, co ve vlasti obdrželi legální pobyt na území České republiky za účelem studia). V rozsudku ze dne 19.

9. 2024, č. j.: 1 Azs 158/2024 - 37, Nejvyšší správní soud konstatoval, že zaměstnanecké kvóty nelze aplikovat na žádosti podané na českém území a zároveň odkázal na možnost aplikovat v případě zneužití pobytového oprávnění právě ust. § 56 odst. 1 písm. h) z.p.c. K tomu, aby předmětné ustanovení zabránilo zneužívání pobytových titulů, však musí být reálně aplikovatelné a nesmí vyžadovat přepjatý důkazní standard (ustanovení nehovoří o prokázání zneužití, ale postačí prokázat skutečnosti zneužití toliko nasvědčující). V případě žalobce se mohlo u konkrétních nevědomostí hodnocených zvlášť jednat o omyl či náhodu, avšak ve vzájemné souvislosti po posouzení všech individuálních okolností byla (na rozdíl od situací řešených rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2024, č. j.: 6 Azs 38/2024 - 28, a rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 28. 11. 2024, č. j.: 34 A 15/2024 - 37, a ze dne 3. 9. 2024, č. j.: 31 A 35/2023 - 44) přesažena míra pouhých domněnek a spekulací a bylo dosaženo zjištění skutečností nasvědčujících úmyslu zneužít pobytové oprávnění k jinému účelu.

28. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl, když současně ani neshledal žádná porušení žalobcem obecně zmiňovaných základních zásad správního řízení.
29. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. května 2025

JUDr. Václav Kočka-Amort, v. r.
samosoudce